

Het UMC Utrecht is een wereld op zich. Mensen komen en gaan via de grote draai-deuren. Wie lopen er allemaal in en uit de centrale hal? Maar vooral: hoe gaat het met al die mensen? Wat is hun verhaal? Louël de Jong gaat op zoek en raakt in gesprek met artsen, patiënten, bezoekers, studenten, bezorgers en vele anderen...

Louël de Jong is journaliste en interviewde honderden mensen over hun persoonlijk leven voor bladen als *Vriendin*, *Nouveau* en *Flow*. Speciaal voor het *Hoegaathet?* tekent ze verhalen op vanuit de centrale hal van het UMC Utrecht.

Hoegaathet?

Als iets opvalt in de hal van een ziekenhuis dan is het de steun die mensen aan elkaar kunnen hebben. Letterlijk, maar vooral figuurlijk. Echtparen die zwijgend naast elkaar lopen maar wel hand in hand, een taxichauffeur die een oude man ophaalt en hem een arm ter ondersteuning biedt, mensen die wachten tot hun partner of vader terugkomt van een afspraak.

Zo is **Ron Walgering (46)** hier voor zijn schoonmoeder die wordt geopereerd aan haar oog. Hij blijft liever in de hal en gaat soms even naar buiten. Het ziekenhuis roept allerlei herinneringen op. Zeventien jaar geleden kreeg hij een motorongeluk waarbij hij ernstig gewond raakte aan gezicht, schedel, enkel en pols. Drie weken balanceerde hij op de rand van de dood. "Ik kan mij anderhalf uur van mijn leven niet meer herinneren, dat doet veel met je." Het heeft hem als mens veranderd. "Voor het ongeluk was ik een wilde jongen die deed aan windsurfen, motorrijden en skiën. Nu ben ik rustiger en spiritueler. Dat heeft even

Nu ben ik rustiger en spiritueler'

geduurd, naast allerlei artsen bezocht ik lange tijd een psychiater, maar het heeft me wat opgeleverd. Over dat proces heb ik een boek geschreven. Het staat in mijn kast, uitgeverij vonden het te persoonlijk en dat is het ook. Ik kan niet meer achter mijn kinderen aan rennen, maar ik heb weer overzicht. Ik ging altijd rechtdoor, nu kijk ik om mij heen."

Meneer De Paauw (86) wacht op een taxi. Hij zit op één van de gekleurde banken vlakbij de receptie: "Ze denken dat ik huidkanker heb. Ik vond het vervelend als de kapper vlak bij mijn oor kwam, daar zit een plekje dat steeds opengaat. Vandaag hebben ze 'hapjes' daaruit genomen voor onderzoek. Ik ben al zó vaak hier in het UMC Utrecht geweest. Ik heb slokdarm-maagkanker en prostaatcancer gehad, ze kennen mij overal. Ik heb zware operaties ondergaan, maar ik vecht door. Ik mopper niet, hoewel vandaag een rotdag is. Mijn schoondochter wordt in een ander ziekenhuis geopereerd aan kanker, daar maak ik mij zorgen om. Thuis ga ik zo even rusten. Ik ben alleen, mijn vrouw is vier jaar geleden overleden. Wat mij blij maakt? Dat het goed gaat met mijn jongens en dochter. Dat ze door deze crisis komen en nog werk hebben."

Even later loopt meneer De Paauw voorzichtig richting de grote draaideur. Achter hem neemt een groep studenten afscheid van elkaar: de faculteit geneeskunde van de universiteit Utrecht is ook gevestigd in het UMC.

"Als ik in de hal loop en al die mensen zie, vraag ik mij altijd af waarom ze hier zijn. Patiënt? Bezoeker? Arts?" zegt student geneeskunde **Nienke (21)**. Herkenbaar, precies wat ik me elke keer weer afvraag. Ze wacht verderop bij de collegezalen tot de werkgroep infectieziekten begint. Elke dag reist ze vanuit Brabant op en neer naar het ziekenhuis, ze hoopt op een kamer in Utrecht. "Deze studie is helemaal mijn ding. Ik ben derdejaars en heb stage gelopen op de afdeling chirurgie. Veel operaties heb ik gezien, dat vond ik interessant. De precisie waarmee patiënten onder narcose worden gebracht bijvoorbeeld: het ene moment praat je nog met elkaar, het volgende moment wordt de patiënt al geholpen. Bij de eerste operatie voelde ik mij wiebelig door alles wat ik zag,

FOTO'S: WOUT JAN BALHUIZEN

Ron

Elles en Nick

Djim

en moest ik even gaan zitten. Medestudenten hadden daar ook last van. Gelukkig reageerden de artsen heel aardig en geruststellend en voelde ik me bij alle volgende operaties goed."

De hal van het Wilhelmina Kinderziekenhuis (WKZ) is vandaag één groot atelier. Er ligt een rode loper, daar omheen is de hele vloer van tekenpapier. Kinderen, ouders en medewerkers zitten in witte overalls te verven met studenten van de hogeschool voor de kunsten Utrecht (HKU). De kinderen - patiënten en bezoekers - mogen ook de studenten zelf beschilderen. Zoals Jayden (5) doet, gierend van de lach. Initiatiefneemster van het project *Toedeloë in de verf* is theatermaker Adelheid Roosen, die een speciale installatie maakte met kunstenaar Anne-Marth Hogewoning. Adelheid: "Mensen worden zachter en informeler als ze met elkaar schilderen. Deze ziekenhuishal is een prachtige locatie daarvoor."

Elles van Dijk (44) schildert grote dieren met haar zontje **Nick (4)**. De giraffe is het mooist, vindt Nick. Zijn tweelingbroertje Stan heeft gisteren een hartoperatie ondergaan. "Stan heeft een transpositie van de grote vaten. Met de operatie zijn de longslagader en de aorta gedraaid. Hij wordt nu in slaap gehouden om volledige rust te hebben en te herstellen. Ik ben nuchter ingesteld, niet snel in paniek. Hij is in goede handen en ik ben wel wat gewend: eerder onderging hij een hartkatheterisatie en hij is vaker geopereerd. Maar gisteren heb ik veel gehuild, het was zo span-

Het is leuk zo samen bezig te zijn'

nend. Het is leuk dit nu met Nick te doen en even alle aandacht voor hem te hebben. Thuis hebben we nog drie puberdochters die we niet moeten vergeten. Dit is ingrijpend voor het hele gezin."

Djim (17) bekijkt het allemaal vanuit zijn rolstoel. Naast hem zitten zijn vader en tante. Hij heeft ataxia telangiectasia (AT), een erfelijke aandoening van de zenuwen en het afweersysteem. De kleine hersenen sturen zijn spieren niet goed aan en door een aangetast afweersysteem is er een verhoogde kans op verschillende soorten kanker en infecties. Djim kreeg lymfklierkanker. Hij heeft chemotherapie achter de rug en worstelt nu met een longontsteking en een onduidelijke infectie. Djim: "Ik had koorts die niet makkelijk over ging. Ik ben liever thuis, maar er zijn al een paar vrienden op bezoek geweest. En gisteren had iemand een hondje meegenomen, zo leuk!"

Gisteren had iemand een hondje meegenomen, zo leuk!

"Dat had wat voeten in aarde," legt zijn vader uit, "maar met enige aanpassingen kon het hondje komen. En dat vrolijkte Djim een beetje op."